

Júlia

Kate Hewitt

Sakk hét lépésben

Catherine Spencer

Levendulamezők

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Kate Hewitt, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A Júlia 775. eredeti címe: *Pride and the Italian's Proposal*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• Magyarra fordította: Bosnyák Edit

© Spencer Books Limited, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A Júlia 776. eredeti címe: *The French Count's Pregnant Bride*
(Harlequin, Mills & Boon Presents)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: E. Fejes Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 775-76. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-688-3

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Műszaki vezető: Sárai Szabó Mária

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Kate Hewitt

Sakk hét lépésben

1. FEJEZET

– Nem fogod kitalálni, ki lépett be az imént az ajtón!

Liza Benton ránézett a hűgára, és elnevette magát.

– Hát, biztosan nem, mert senkit sem ismerek itt.

Azért körülnézett a zsúfolt bárban. Polírozott fa, króm bárszékek, hangos zene, drága koktélok. A vendégek többségének sokkal több pénze volt, mint neki, és a legújabb divat szerint öltöztek.

Liza hat héttel ezelőtt költözött Londonba Herefordshire-ből, és még mindig szürke, vidéki kisegérnek érezte magát, de a húga, Lindsay – aki ezen a hétvégén meglátogatta őt az anyjkkal, Yvonne-nal – elhatározta, hogy ma este a bár királynője lesz.

Lindsay közölte vele és a nővérükkel, Jennával, hogy a Rico's – az a bár, ahol épp ültek – a legjobb hely az egész városban, és mindenki oda jár, aki számít. Mivel még csak tizenhét éves volt, és jóformán ki sem tette a lábát a szülőfalujukból, Liza nem értette, honnan veszi ezt, és miért olyan biztos benne.

Számára ez a bár ugyanúgy nézett ki, mint az összes többi hely a Sohóban. Huszonhárom éves volt, de ritkán mozdult ki otthonról, mert a családjának és a tanulásnak szentelte az életét.

– Árudd el végre, ki lépett be az előbb! – sürgette Jenna.

Az anyjuk, Yvonne belekortyolt a koktélba, és ő is várakozásteljesen meredt a legkisebb lányára. Ugyanúgy rajongott a pletykákért, mint Lindsay.

– Chaz Bingham! – bökte ki végre Lindsay.

– A múlt héten azt olvastam a *You Too!* magazinban, hogy rengeteg pénzt örökölt, és befektetésekkel foglalkozik.

Yvonne úgy tett, mintha világlátott nő lenne, pedig jóformán ki sem tette a lábát Herefordshire-ből. Elsősorban a pletykalapokból és a tévéből tájékozódott.

Lindsay vállat vont.

– Nos, az biztos, hogy gazdag. És nagyon jól néz ki.

Olyan hangosan beszélt, hogy a szomszédos asztaloknál ülők bosszúsan feléjük fordultak, és Liza vágott egy grimaszt. Nem tudott mit kezdeni azokkal az emberekkel, akiket zavart, hogy furcsa a családja. Az apja különc volt, az anyja kissé ostoba, és négyen voltak testvérek: a gyönyörű Jenna, az okos Marie, az energikus Lindsay és ő. Rá vajon milyen jelző illene? Csöndes? Normális? Unalmas?

Liza nem áltatta magát. Nem volt olyan szép, mint Jenna, nem volt olyan okos, mint Marie, és nem volt olyan temperamentumos, mint a húga. Ezt már régóta tudta, főleg azóta, mióta...

De erre most nem akart gondolni, mert a többiek remekül szórakoztak.

– Hol van? – kérdezte Yvonne, és kíváncsian körbenézett.

– Ott – felelte Lindsay, és a bejárat felé mutatott.

– Esetleg bemondjuk a hangosbemondóban is? – kérdezte szárazon Liza.

Jenna elnevette magát, de a következő pillanatban a szája elé kapta a kezét, és elkerekedett a szeme. Liza is a bejárat felé fordult, hogy kiderítse, miért lettek olyan izgatottak a többiek, és amikor megpillantotta a férfit, aki éppen akkor lépett be a bárba, elakadt a lélegzete.

Úgy érezte, hogy az egész világ megszűnt létezni körülötte.

A férfi egy fél fejjel magasabb volt mindenkinél, a szeme szürke, a haja fekete. Arisztokratikus vonásai, kiugró arccsontja és szögletes álla miatt úgy nézett ki, mintha azokból a szerelmes regényekből lépett volna ki, amiket Lindsay olyan szívesen olvasott.

Fehér inget meg fekete nadrágot viselt, és gúnyosan mosolygott, miközben körbehordozta tekintetét a báron. Az inge felső gombja ki volt gombolva, és látni lehetett napbarnított bőrét. Gazdagság, hatalom és arrogancia áradt belőle, mintha az egész világ az övé lenne. Liza gyűlölte a felsőbbrendűen viselkedő embereket, de erről a férfiről alig tudta levenni a szemét.

Vajon miért reagál ilyen hevesen egy idegenre?

– Láttad? – kérdezte Lindsay.

Liza bólintott.

– Szerintem észrevett téged, Jenna – mondta izgatottan Yvonne.

Jenna zavartan elnevette magát, és elpirult.

Liza körbenézett, de nem a fekete hajú Adonisz bámulta meg a nővérét, hanem az a jóképű, szőke hajú férfi, aki mellette állt. Ezek szerint ő Chaz Bingham? De akkor ki lehet a másik férfi?

Amikor odanézett, találkozott a pillantásuk, de a férfi unottan elfordította a fejét.

– Ide jön! – kiáltotta Lindsay.

Chaz Bingham valóban az asztaluk felé tartott. Liza arra gondolt, hogy talán meg fogja kérni őket, ne beszéljenek olyan hangosan, vagy el fogja kérni azt a széket, amelyre a kabátjaikat pakolták. De a férfi rámosolygott Jennára, azután körbehordozta tekintetét az asztaltársaságon.

– Meghívhatom a bájos hölgyeket egy italra?

– Ó...

Jenna elvörösödött, mire Liza elmosolyodott. A nővérenek szőke haja, kék szeme és nőies alakja volt, ezért rajongtak érte a férfiak. Ennek ellenére nem volt beképzelt, és mindig meglepődött, amikor érdeklődést tanúsítottak iránta.

– Igen, köszönjük – felelte Lindsay, és megbökte a könyökével Jennát.

Miután Chaz Bingham meghallgatta a rendelésüket, odament a bárpulthoz.

– Az összes nő közül éppen téged szólított meg! – suttogta izgatottan Yvonne.

– Ugyan már, anya! – tiltakozott Jenna. – Hiszen csak egy italtól van szó.

Liza közben azt a férfit bámulta, akitől libabőrös lett. Valószínűleg Chez barátja lehet, mert most a bárpultnál beszélgetett vele, miközben unottan szemügyre vette a tömeget.

Nevetségesen arrogáns volt az arckifejezése, mint egy nemesemberé, aki leereszkedett a pórnép közé. Lizát rettenetesen bosszantotta a dolog. Miért kell egy jóképű férfinak ennyire önteltnek lennie? Hiszen a külső nem minden!

– Ha visszajön, hívd meg az asztalunkhoz! – mondta Yvonne Jennának.

– De anya!

– Ha te nem teszed meg, akkor megteszem én. – Lindsay elnevette magát. – Nagyon gazdag!

– Azt hiszem, nem a *te* meghívásodra vár – jegyezte meg Liza, mire a húga vetett rá egy bosszús pillantást.

Liza megitta az utolsó korty fehérbort. Vajon Chaz le fog ülni az asztalukhoz? És vajon a barátja is csatlakozni fog hozzájuk?

Az előbb visszautasította Chaz meghívását, de most rájött, hogy mégis szüksége van egy pohár borra.

– Hová mész, Liza? – kérdezte az anyja. – Chaz mindjárt visszajön.

Az a férfi még be sem mutatkozott nekik, de Yvonne máris a keresztnévén szólította...

– Hozok magamnak még egy pohár bort – felelte Liza.

Elindult a bárpult felé, és közben le sem vette a szemét a fekete hajú férfiról.

– Miért kellett idejönnünk?

Fausto Danti körbehordozta a tekintetét a báron, és vágott egy grimaszt. Ma délután repült ide Milánóból, és egy csöndes vacsorára számított valami elegáns étteremben. Ez a hely viszont úgy nézett ki, mintha csak turisták és diákok jártak volna ide.

– Talán nem tetszik? – kérdezte Chaz, és elnevette magát. – Világéletedben sznob voltál, Danti.

– Én inkább úgy fogalmaznék, hogy válogatós.

– Az egyetem óta mondogatom neked, hogy lazulnod kell egy kicsit. Gyerünk már! – Chaz jelentőségteljesen a nő asztala felé biccentett. – Hát nem ő a legszebb teremtés, akit valaha láttál?

– Igen, egészen tűrhető – ismerte be kelleetlenül Fausto, mert a nő, akit Chaz kinézett magának, valóban szép volt. – De a többiek nem túl érdekesek.

– Szerintem a testvérei is jól néznek ki.

Fausto meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Honnan tudod, hogy testvérek?

– Hasonlítanak egymásra, és a legidősebb nyilvánvalóan az anyjuk. Én mindenesetre közelebből is meg akarom ismerni azt a szőkeséget, és te is velem jössz.

Fausto megvetően felhorkant.

– Arról szó sem lehet!

– Mi a véleményed arról a göndör hajúró!

– Jellegtelen és unalmas.

Fausto senkit sem akart felszedni ebben a bárban, sőt valójában máshol sem. Csak azért repült Angliába, hogy rendet tegyen a londoni irodájában, amely nehézségekkel küzdött, és miután végzett, visszamegy Olaszországba. Az anyja alig várta, hogy ő megnősüljön, de neki a pusztá gondolattól is görcsbe rándult a gyomra, habár tudta, hogy ez a kötelessége.

– Ugyan már, Danti! Lazíts egy kicsit! Mostanában rengeteget dolgoztál. Szórakozzunk!

Fausto elvette a whiskyt a pultostól.

– Néhány ostoba és pénzéhes nő társaságában, akik gondolkodás nélkül a lábaid elé vetik magukat?

– Az inkább a te stílusod. – Chaz megveregette Fausto vállát. – Gyere már!

Miután Chaz felmarkolta az italokat, Fausto kelletlenül követte őt az asztalhoz. Chaz választottja valóban szép volt, ráadásul elég ártatlannak látszott. Tinédzser húga viszont túlságosan feltűnően volt kifestve, és a passzos felsőrész szabadon hagyta a hasát. Az anyjuk is feltűnő jelenség volt, de kissé butácskának látszott, és Fausto bosszúsan megállapította, hogy valószínűleg hosszú lesz ez az este.

De vajon hová lett a negyedik nő, akinek göndör a haja?

Chaz letette az italokat az asztalra, és a szőkeség meghívta őket magukhoz. Chaz azonnal leült, de Fausto csak a tinédzser lány mellé tudott volna leülni, aki kíváncsian méregette, így inkább közölte, hogy állva marad.

– Megértem – szólalt meg mellette a göndör hajú nő, és leült a húga mellé. – Maga úgy fest, mintha legszívesebben elmenekülne innen.

– Nos, valóban nem akartam idejönni – felelte Fausto, és megvetően végigmérte a nőt.

A haja és a szeme barna volt, és szürke pulóvert meg farmert viselt. Nem volt benne semmi különleges, ráadásul bosszúsnak tűnt.

Chaz megkérte a nőt, hogy mutatkozzanak be, és Fausto is odafigyelt, habár biztosra vette, hogy egyikükkel sem fog beszélgetni.

– Jenna, Lindsay, Yvonne, Liza.

Amikor Chaz megismételte a neveket, olyan büszkének látszott, mint egy kisiskolás, aki sikeresen megoldott egy számtanpéldát. Fausto zsebre dugta a kezét. Most már legalább tudja, hogy a göndör hajú nőt Lizának hívják, bár ennek semmi jelentősége.

– És magát hogy hívják? – kérdezte Yvonne, mintha nem tudná.

– Chaz Bingham vagyok, ő pedig a barátom, Fausto Danti. Az egyetemen ismerkedtünk meg. Milánóban lakik, de ő vezeti a családi vállalkozást, és Londonban is van egy irodájuk.

Fausto vetett egy bosszús pillantást a barátjára. Mi köze van ehhez ennek a négy vadidegen nőnek?

– És hogy tetszik magának Anglia, Mr. Danti? – kérdezte Yvonne.

– Pontosan úgy, mint tizenöt évvel ezelőtt, amikor egyetemre jártam – felelte szárazon Fausto.

Yvonne zavartan elnevette magát, és belekortyolt a koktélijába.

Fausto ösztönösen ránézett Lizára, aki bosszúsan elfordította a fejét. Szerencsére a férfit cseppet sem érdekelte a véleménye.

Chaz beszélgetésbe elegyedett Jennával, miközben a többiek zavartan hallgattak. Lindsay megpróbált kikezdeni Faustóval, de a férfi könnyedén elhárította a közeledését. Fáradt volt, és rosszkedvű, mert nem akart megismerkedni ezekkel az emberekkel, ráadásul másnap korán kell kelnie. Negyedóra elteltével látványosan ránézett az órájára, de Chaz tudomást sem vett róla.

Fausto bosszúsan összeszorította az ajkát.

– Sajnálom, hogy feltartjuk – jegyezte meg csípősen Liza.

– Nem maguk tartanak fel, hanem Chaz.

– Úgy látom, ő jól érzi magát – felelte Liza. – Biztosan nem bánja, ha maga elmegy.

Dacosan felszegte az állát, és a szeme dühösen szikrázott. Fausto megállapította, hogy a jelentéktelen külső mögött szenvedélyes nő rejtőzik, habár ez sem érdekelte.

– Igaza van, úgyhogy azt hiszem, el is megyek – közölte végül.

Ránézett a barátjára, aki bocsánatkérően elmosolyodott, de nem állt fel. Fausto elbúcsúzott hát az asztaltársaságtól, azután belenézett Liza szemébe, és furcsa érzés kerítette a hatalmába.

De a nő végül közönyösen elfordította a fejét.

Liza a plafont bámulta. A délutáni napsütés beszűrődött a függönyön, és aranyszínűre festette a szobát. De ő jóformán észre sem vette, mert Fausto Dantit látta maga előtt. Azt az udvariatlan, arrogáns gazembert.

Önkéntelenül is ökölbe szorította a kezét. Az a férfi azt mondta róla, hogy jelentéktelen és unalmas!

Meghallotta a szavait, miközben a bárpult felé tartott, és szíven ütötték. Arra emlékeztették, hogy nincs benne semmi különleges, habár ezt mindig is tudta. Az a férfi is megerősítette ezt annak idején, aki iránt érzett valamit. Most pedig egy idegen szájából hallotta ugyanazt...

Mintha Fausto Danti felszakította volna a sebet, amelyet mindenki elől elrejtett, még saját maga elől is. Ezek után persze dühösen ment vissza az asztalukhoz, bár közben azt mondogatta magának, hogy nem érdekli a dolog.

Az a férfi annyira fenn hordta az orrát, hogy gyakorlatilag nem is állt szóba velük.

De amikor találkozott a pillantásuk, Lizának görcsbe rándult a gyomra. Valami olyasmit látott a tekintetében, amitől forróság járta át a testét. És ez rosszat jelent...

Természetesen az is lehet, hogy rosszul ítélte meg a helyzetet, ami már önmagában is megalázó. Miért nézett volna rá úgy egy ilyen férfi? Vajon felismerte volna egyáltalán, ha egy férfi érdeklődést tanúsít iránta? Egyszer már tévedett...

De nem tehetett magának szemrehányást. Fausto Danti jóképű férfi volt, ezért minden nő vonzódott volna hozzá. Ettől függetlenül az anyja és a testvérei kizárólag Chazról beszéltek, miután a férfi búcsúzáskor elkérte Jenna telefonszámát. Fausto Danti egyáltalán nem került szóba.

Liza alig várta, hogy véget érjen az este. Nehezen tudott lelkesedést színlelni, de nem akarta elrontani a többiek jókedvét.

Ma is biztosan csak Chazról fognak beszélni. Chaz Bingham persze jóképű volt, udvarias és kedves, és nyilvánvalóan már félig bele is szeretett Jennába. De Liza gondolatai állandóan Fausto Danti körül forogtak.

Felsőhajtott, aztán felkelt. Az volt az érzése, hogy hosszú napja lesz.

Vasárnap este elbúcsúzott az anyjától és Lindsay-től, akik visszautaztak Herefordshire-be. Fárasztó volt ez a két nap. Vásárolgattak az Oxford Streeten, ittak egy teát a Ritzben, és sétáltak egyet a Hyde Parkban.

Egész idő alatt Chazról beszélgettek. Vajon mennyire gazdag? Hány háza van? Melyik egyetemre járt? Lindsay természetesen rákeresett az interneten.

Lizát viszont elsősorban a Fausto Dantival kapcsolatos kérdések gyötörték. Miért volt olyan udvariatlan? Vajon mit képzelt magáról? És miért nézett rá olyan furcsán, miután elbúcsúzott tőle?

Ezek természetesen értelmetlen kérdések voltak. Soha többé nem fogja viszontlátni ezt a férfit, és nem is akarja. Egyáltalán nem.

Ennek ellenére még hétfőn is körülötte forogtak a gondolatai, amikor bement dolgozni a könyvkiadó szerkesztőségébe. Keveset keresett, de szerette a munkáját. Az iroda egy régi épületben volt, tele könyvespolcokkal és könyvekkel. Kedvelte a főnökét, Henry Burghöt is, aki a nagypapjától és az apjától vette át a szépirodalmi kiadó irányítását.

De Liza munka közben is azon gondolkodott, vajon viszontlátja-e valaha Fausto Dantit.

Ezt sürgősen abba kell hagynia!

– Mintha ma máshol járna az esze – jegyezte meg Henry, amikor kilépett az irodájából, és letette Liza asztalára a kéziratokat.

Szokás szerint háromrészes gyapjúöltönyt viselt, és a mellényzsebe fölött arany zsebóra lánc csillogott. A nyolcvanéves Henry Burgh igazi, régi vágású úriember volt.

– Elnézést! – Liza felsóhajtott. – Hosszú volt a hétvége, meglátogatott a családom.

– És tetszett nekik a város?

– Igen, főleg a húgomnak. Alig várja, hogy Londonba költözhessen. Szeptemberben kezdi meg a tanulmányait az egyetemen.

– Ennek igazán örülök. Legközelebb hozza be őket a szerkesztőségbe, hogy megismerkedhessünk!

Liza bólintott, habár biztosra vette, hogy a testvéreit és az anyját cseppet sem érdekli az ő munkahelye. Az apját talán érdekelte volna, mert ő szerette a verseket, de jóformán ki sem tette a házat a paplaktól, amelyet sikerült megvásárolnia, aztán lassanként felújította. A lányaival ellentétben otthon érezte magát a legjobban.

Vajon Fausto Dantinak mi lenne a véleménye a munkahelyéről? Talán szereti a regényeket és a verseket...

Hitetlenkedve megcsóválta a fejét, és maga elé tette az első kéziratot.

– Liza!

Jenna abban a pillanatban nyitotta ki a lakás ajtaját, amikor Liza felért a lépcsőfordulóra.

– Mi történt? – kérdezte rémülten.

– Semmi. – Jenna elnevette magát. – Minden a legnagyobb rendben. Nézd, kaptam egy sms-t Chaztól!

Liza elvette a telefont a nővérétől, és hangosan felolvasta az üzenetet:

– „Ha még nincs programja a hétvégére, örülnék, ha eljönne Surrey-be, mert partit rendezek.”

– Ránézett Jennára. – Hétvégi buli?

– Miért ne?

– Még csak egyszer találkoztál vele, Jen. Szerinted nem furcsa, hogy máris meghív egy partira?

– Rengeteg ember lesz ott.

– Tudom, de...

– Számára ez teljesen normális, Liza. Mi még sohasem vettünk részt partin, de ez nem jelenti, hogy az valami különleges dolog lenne.

– Talán igazad van.

Liza visszaadta a nővérenek a telefont, és bement a lakásba. Fáradt volt, és alig várta, hogy leheveredjen a kanapéra egy film és egy doboz jégkrém társaságában, de Jenna nyilvánvalóan Chezről akar beszélgetni. Már megint.

– Ha szerinted nemet kellene mondanom, akkor megteszem – közölte vele Jenna.

– Ez a te döntésed – felelte Liza, miközben kinyitotta a hűtő ajtaját.

– De azért kíváncsi vagyok a véleményedre. Szerinted ostobaság? Hiszen alig ismerem. De annyira... kedvesnek tűnik.

– Igen, valóban annak tűnik – ismerte el Liza.

– És kedvelem őt.

– Nyugodtan elfogadhatod a meghívást. – Liza becsukta a hűtő ajtaját, és keresgélni kezdett a szekrényben. – Végére is azért költöztünk Londonba, hogy élményeket szerezzünk.

– Tudom – felelte bizonytalanul Jenna.

Igazság szerint Jenna nem volt kalandvágó típus. Liza javasolta, hogy költözzenek Londonba, miután Henry felvette a kiadóba. Jenna talált titkárnői állást egy könyvelőirodában, de Liza intézett mindent.

– Mi lenne, ha velem jönnél? – kérdezte hirtelen Jenna.

– Tessék? – Liza ránézett a nővére. – Engem nem hívott meg!

– Biztosan magammal vihetek valakit.